

Kl. 16:58

(Ordfører)

Høgni Hoydal (TF):

Det er første gang, vi har en statsminister, der forstår færøsk, så, hr. formand, hvis jeg kan tillade mig det, vil jeg lige sige:

Lat meg fyrst av øllum ynskja nýggja forsætisráðharra Danmarkar hjartaliga til lukku við starvinum og góða eydnu við teimum avbjóðingum og teirri stóru ábyrgd sum nú liggur á hansara herðum. Forsætisráðharrin nevndi ikki Føroyar í síni fyrstu røðu og tað velji eg at tulka sum eitt framstig og eitt tekin um, at hann ikki ynskir at endurtaka teir somu setningarnar sum vit hava hoyrt seinastu mongu árinum, ið bara ímynda stillstöðu. (*I talerens egen oversættelse: Lad mig først af alt ønske den nye statsminister hjertelig tillykke og held og lykke med de udfordringer og det store ansvar, som nu ligger på hans skuldre. Statsministeren nævnte ikke Færøerne i sin første tale, og det vælger jeg at tolke som et fremskridt og et tegn på, at han ikke ønsker at gentage de samme sætninger, som vi har hørt de seneste mange år, og som kun symboliserer stilstand.*) (*Formanden: Det forstod vi alle sammen.*)

Jeg vil lige sige, at jeg ønskede statsministeren tillykke med sit nye job og sagde, at det egentlig var positivt for os, at han ikke nævnte Færøerne, for så slap vi for at høre de samme nytårshilsner, som vi har hørt i mange år.

Jeg håber jo selvfølgelig, at statsministeren kan bruge nogle af sine færøske erfaringer i sit nye job, f.eks. som fjeldmand, altså den, der driver fårene ind. I den kendte bygd Gjógv på Færøerne har han i hvert fald lært at drive de vildfarne får sammen, men jeg håber nu ikke, at han vil bruge sin forgængers metode med at skille fårene fra bukkene.

Men jeg kunne også udtrykke det fromme håb om, at statsministeren har fået en ideologisk saltvandsindsprøjtning fra sine færøske forbindelser af moderne selvstændigheds- og venstreorienteret observans, at den nye statsminister jo kunne skrive sit navn i historiebøgerne som den statsminister, der turde gøre op med Danmarks koloniale fortid og nutid og ville arbejde aktivt for, at Færøerne og Grønland blev politisk frie lande, der så kunne samarbejde med Danmark i et ligeværdigt fællesskab.

For den frihed, vi kæmper for, er jo ikke en frihed *fra* noget eller en frihed, der skal tages på bekostning af andres frihed eller på bekostning af fællesskabet. Det er en frihed *til* noget og *for*

noget, en frihed til at tage fuldt ansvar for vores egen økonomi og for vores egen velfærd og til at deltage på lige fod i et internationalt bindende samarbejde. Den frihed, vi kæmper for, er også en frihed til solidaritet og fællesskab på tværs af geografiske, sociale, kulturelle og etniske skel og til mangfoldighed. Vi kæmper for en frihed for andre end os selv, som vel er selve forudsætningen for vores egen frihed.

Det er vel præcis i disse valg og i disse krydsfelter, at vi står nationalt og globalt i verden i dag. Den såkaldte frihed, der bygger på finanskapitalens gennemførte junglelov om, at den enes død er den andens brød, er jo igen afsløret som frihed uden ansvar, og den enkeltes hasardspil med fællesskabet har givet dystre resultater. Deltagelsen i festen og dansen om guldkalven skulle jo privatiseres og blev begrænset til de få, mens regningen og oprydningen nu bliver konsekvent nationaliseret og socialiseret.

Vi må vel konstatere, at neoliberalismens tryllebinding er tryllet om til et sort hul, der nu skal fyldes op af fællesskabet. Og den neokonservative verdensorden, hvor det militært industrielle magtkompleks har forsøgt at bombe sig til de fås frihed og til økonomiske erobringer af verdensressourcer, er også afsløret som destruktiv. Yderligere har den pseudovidenskabelige udenomsnak vedrørende verdens økologiske tilstand vel også mistet al troværdighed.

Så på alle de afgørende politiske, økonomiske og økologiske spor, som verden har været styret af de sidste årtier, har man nået de yderste grænser.

Den nye statsminister er altså kommet fra maskinrummet og op på broen på et tidspunkt, hvor alle verdenshavene er i oprør, hvor de største skibe har haft fuld kraft på motorerne uden at sejle ind i fremtiden, men hvor man har brugt enorme mængder olie, hvor man har nedfisket ressourcerne og forurennet grundlaget for bæredygtig fangst. Nu kræver det ikke blot godt sømandskab at holde skibet og skibene læns, men også at tage bestik og sætte nye kurser, der kan føre på andre og til andre og bedre vande.

Når det værste uvejr er overstået, er der jo stor sandsynlighed for, at der igen sker en stor koncentration af kapital og magt på få hænder og på få steder i verden, at de kriseløsninger, vi har valgt i vore lande, snart kan føre til, at der igen ophobes store værdier på de fås hænder, og at vi vender tilbage til gamle spor. Men den globale krise kan og bør også kunne føre til en større demokratisering, en større mangfoldighed og